

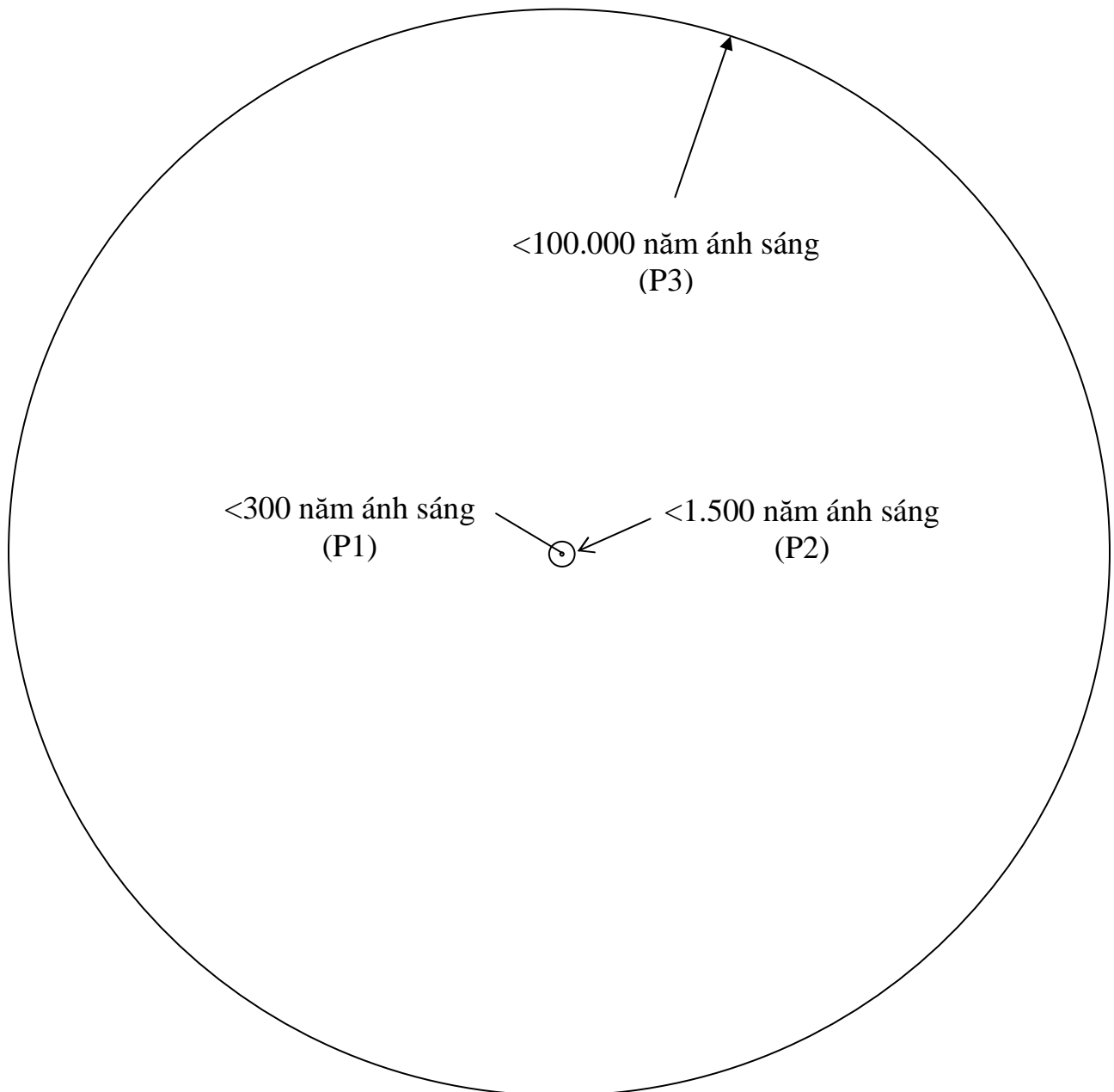
XÉT LẠI THÍ NGHIỆM KHẲNG ĐỊNH VŨ TRỤ DẪN NỔ

Để khẳng định "Vũ trụ giãn nở", người ta dựa vào cái gọi là "dịch chuyển đỏ" của các thiên hà (định luật Hubble $V = Hr$): ở khoảng cách (r) càng xa, các thiên hà rời xa nhau càng nhanh (V càng lớn).

Nhưng, than ôi! cái "khoảng cách" càng lớn ấy là cái gì vậy? Đo được bằng cách nào? Đừng quên rằng bằng phương pháp đo hình học (giải tam giác với đáy là đường kính quỹ đạo Trái đất) có độ tin cậy ít ra còn có thể kiểm chứng được trong điều kiện Trái đất cũng chỉ có thể vươn tới các khoảng cách không vượt quá 300 năm ánh sáng (gọi tắt là P1), tức là chỉ cỡ một phần nghìn kích thước dải Ngân hà (chừng 300.000 năm ánh sáng). Đối với các khoảng cách lớn hơn, thì sai nhỏ tới mức các thiết bị không thể phân nào giải được nữa, người ta phải dùng tới các phương pháp gián tiếp, mà về nguyên tắc không có cách gì có thể "kiểm nghiệm" được thật ra chúng có đúng hay không? Sai số là bao nhiêu? Nhưng do vậy, cũng có nghĩa là không có cách gì có thể phủ nhận được chúng - tức là theo lô-gíc: không phản bác được thì cứ dùng "thà có còn hơn không"! Và thế là các nhà thiên văn đầy nhiệt huyết nghĩ ra hết kế sách này nọ, đến kế sách khác: nào là "phương pháp dòng sao" (bán hình học) để "đo" khoảng cách tới 1500 năm ánh sáng (P2); nào là theo "cấp sao biểu kiến" (phương pháp thuần túy dựa vào hiệu ứng vật lý) để đo kích thước trong phạm vi Thiên hà của chúng ta (P3); nào là thông qua cấp sao biểu kiến của sao biến quang để "đo" những khoảng cách tới các thiên hà gần nhất tới 12 triệu năm ánh sáng (P4); nào là dựa trên giả thiết rằng các sao sáng nhất của mỗi thiên hà đều có cùng cấp sao tuyệt đối, rồi cộng với vài ba cái giả thiết "Giời ơi, đất hỡi" khác nữa... mới "vuơn tới" được khoảng cách 300 triệu năm ánh sáng (P5). Với quá nhiều "giả thiết" hoàn toàn không dựa được trên một bằng chứng thực nghiệm nào cả, mà chỉ đơn thuần là võ đoán, nên độ tin cậy của cái gọi là "phép đo" này ai dám đảm bảo? Điều đáng ngờ là phương pháp cuối cùng này (P5) do chính Hubble "sáng tác" ra! Liệu có phải là vì muốn "định luật" của mình thật sự đúng, nên đã cố tình đưa ra các giả thiết có lợi cho "dịch chuyển đỏ"? Và hơn thế nữa, lại phù hợp được với "tiên đoán" của lý thuyết do Friedman đề xướng từ năm 1922 - đúng là "tiên hô, hậu ủng" còn gì hơn? Thiệt tai! Thiệt tai!

Nhưng 300 triệu năm ánh sáng thì sao chứ? nếu xét về quãng đường mà so với 14 tỷ năm ánh sáng, thì nó mới chỉ "nhúc nhích" được 2%! Nếu xét về thể tích, cũng tức là số lượng thiên hà trong Vũ trụ thì nó mới "sờ mó" được vồn vẹn có 0,08%! Những con

số không chỉ là "quá khiêm tốn", mà cứ nói "trắng phớ" ra là "chẳng là cái gì hết!" Không tin, các vị cứ thử xem hình vẽ sau sẽ rõ: chấm đen ở giữa có kích thước khoảng 0,5 mm – ứng với giới hạn của P1 – nơi mà các phép đo tạm coi là có thể tin cậy được; vòng tròn bao quanh có đường kính 2,5 mm – ứng với giới hạn của P2; còn đường tròn lớn có đường kính khoảng 167 mm – ứng với giới hạn của P3 (cũng là kích thước của dải Ngân hà). Để biểu diễn giới hạn tiếp theo của P4 ta cần mở rộng khổ giấy này lên kích thước của một sân bóng chuyên cỡ 20 m; còn đến P5 – phải cần khổ giấy 0,5 km, chứa dư cả 6 sân vận động! Ấy vậy mà dẫu sao thì đến khoảng cách này "thiên hạ" cũng đã... hết "vỡ"!

Từ đây trở đi (>300 triệu năm ánh sáng), biết là không thể “phịa ra” được cái gì hơn nữa, nên cuối cùng, ngay cả cái cách tệt hại nhất họ cũng chẳng từ, đó là "lấy mỡ nó rán nó": chấp nhận luôn định luật Hubble là đúng trên mọi khoảng cách và thế là: từ "độ dịch chuyển đỏ" suy ra tốc độ V chạy ra xa của các thiên hà, rồi tính ra luôn được khoảng cách $r = V/H$ - quá "ngon lành" luôn! Thế là khoảng cách từ 300 triệu năm ánh sáng tới 14 tỷ năm ánh sáng cũng “xong” luôn! Lấy cái kết quả thu được trong phạm vi "nhỏ xíu" (0,08%) gán cho tất cả phần còn lại của Vũ trụ, chẳng lẽ như thế được coi là "thực nghiệm khắt khe" ư? Ta lại biểu diễn thử xem cái gọi là “thực nghiệm” của các vị “khắt khe” đến mức nào nhé? Nếu cái vòng tròn lớn nhất đường kính 167 mm bây giờ biểu diễn giới hạn Vũ trụ (P6), thì cái vòng tròn lẽ ra phải vẽ trên 6 cái sân vận động đã nói ở trên (ứng với P5) sẽ thu về chỉ bằng vòng tròn kích thước 3,3 mm. Còn cái vòng tròn to nhất ở hình vẽ trên phải thu về thành... “siêu chấm” kích thước chỉ có 1,1 micron (10^{-6} m) – không thể biểu diễn được trên hình vẽ của chúng ta nữa! Lưu ý là ở đây chúng ta không mô tả Vũ trụ lớn đến đâu để mà trầm trở, thán phục như trong các sách truyền bá kiến thức, mà là đang nói về **độ tin cậy** của cái gọi là “khoảng cách” đo được thôi. Bằng phương pháp quy nạp không hoàn toàn, người ta đã “từ bé, xé ra to” mà không hề biết tới điểm dừng của nó. Bài học “nhãn tiền” về thí nghiệm rơi tự do của Galileo, hay thí nghiệm hai khe Young vẫn còn đó!

Song, xin lỗi các chư vị “bác học” đáng kính! Đừng “lấy thịt đè người” mà làm gì! Đừng ý vào ta đây có kiến thức toán học uyên thâm để “loá mắt” thiên hạ. Các vị nói là Vũ trụ được hình thành từ vụ Nổ lớn (Big Bang) và đang giãn nở. Dựa vào đâu vậy? Các vị hùng hồn đưa ra cả bằng chứng lý thuyết, lẫn thực nghiệm để chứng minh?

Bằng chứng lý thuyết đó là phương trình Thuyết Tương đối rộng do Albert Einstein tìm ra, dựa trên tensor Riemann không-thời gian 4 chiều. Chà cái này thì “xương” lắm đây! Thử hỏi mấy ai trên thế giới này “đọc” được nó thôi, chứ đừng nói tới giải được nó? Không gian 3 chiều thì “người trần mắt thịt” cũng hình dung ra, chứ 4 chiều thì, xin lỗi, chính các vị cũng đừng khoác loác là “tôi hình dung ra được”!!! Thêm nữa, Không gian vật chất mà chúng ta đang sống không thể có quá 3 chiều, bởi nếu quả thật nó có chiều thứ tư thì chính chúng ta như đang có lại không tồn tại để mà ngắm nhìn nó được. Vậy thì cái không-thời gian 4 chiều kia của các vị về thực chất chỉ là không gian toán học do chính các vị dựng nên, nó không hề mô phỏng không gian chúng ta đang sống, chứ đừng nói là các vị còn “rấp tâm” dùng nó để thay thế chính không gian "đang nuôi sống" các vị! Chưa hết! Bất luận thế nào thì một không gian n chiều cũng chỉ có thể “cong” trong không gian $n+1$ chiều; nếu không gian n chiều là duy nhất thì nó chẳng thể

“cong” đi đâu được! Vậy, không gian vật chất mà chúng ta đang sống chỉ có 3 chiều trong đó các không gian 1 chiều (đường), 2 chiều (mặt) tha hồ mà cong queo, vặn vẹo chẳng ai nói làm gì. Này nhé: “đường” có thể cong trong “mặt”, “mặt” có thể cong trong “khối”, cả “đường” và cả “mặt” đều có thể cong trong “khối”. Nhưng thử hỏi các vị “khối” thì cong đi đâu hở Trời?

Mặc kệ cái “khối” nào đó có thể cong trong không-thời gian 4 chiều của các vị, chứ nó có nổ tung hay biến mất, cũng thây kệ các vị – chẳng vì thế mà thế giới này có một chút may mắn thay đổi nào đâu!!!

Còn bằng chứng thực nghiệm ư? Hãy thử làm phép so sánh. Cái được gọi là “hiệu ứng dịch chuyển đỏ” được Hubble phát hiện ra vào năm 1929 dựa trên các quan sát ở cự ly chỉ có dưới 6 triệu năm ánh sáng, mà đã phải áp dụng tới phương pháp dùng sao biến quang (P4) rồi. Nếu trung bình mỗi thiên hà cách nhau 1 triệu năm ánh sáng thì trong một hình cầu bán kính 6 triệu năm ánh sáng sẽ có khoảng hơn 500 thiên hà. Trong khi đó, trong hình cầu bán kính 300 triệu năm ánh sáng (tức là hết khả năng “bốc phét” của P5), số thiên hà sẽ là 62.500.000. Nhưng để có thể cho rằng “vật chất” phân bố trong Vũ trụ là đồng nhất, hòng giải phương trình của Einstein như Friedman đã làm, thì cần phải xem xét ở cự ly trên dưới... 1 tỷ năm ánh sáng cơ đấy! Bởi ở khoảng cách nhỏ hơn thì sẽ thấy các thiên hà phân bố đó đây: cái to, cái nhỏ, cái tròn, cái dẹt... Các vị cứ thử hình dung nếu một mẫu khoáng vật kích thước 1 mm được coi là đồng nhất, thì kích thước đó đã lớn hơn khoảng cách giữa các phân tử tạo nên khoáng vật đó cỡ 1 tỷ lần rồi. Mà ở đây thì khoảng cách giữa các thiên hà trung bình khoảng 1 triệu năm ánh sáng, thì cái khoảng cách 1 tỷ năm ánh sáng vừa nói đó mới chỉ lớn hơn có 1000 lần thôi; nó tương đương với mẫu khoáng vật kích thước chỉ 1 micron (10^{-6} m)!!!

Vậy thế là ở khoảng cách >1 tỷ năm ánh sáng để có thể tính được về mặt lý thuyết sự tồn tại của Big Bang, thì cũng là cái khoảng cách mà phải thừa nhận Big Bang mới ĐO được, hay nói như các vị thường khoe khoang là THỰC NGHIỆM được!!! Có khác gì “mẹ hát, con khen hay” đâu?

Vậy dựa vào đâu mà khẳng định được các thiên hà ở khoảng cách xa đến vậy chạy ra xa chúng ta (Trái đất)? Và hơn nữa lại còn chạy ra xa nhau? Để rồi khẳng định vũ trụ giãn nở? Người ta chỉ đặt niềm tin vào hiệu ứng Doppler để giải thích sự “dịch chuyển đỏ”? – Phổ của ánh sáng phát ra từ các thiên hà dịch chuyển về phía đỏ thì có nghĩa là chúng phải chuyển động ra xa chúng ta? – Hoàn toàn không phải như vậy! Các thiên hà càng ở xa chúng ta bao nhiêu thì ánh sáng từ chúng sẽ phải trải qua quãng đường càng dài bấy nhiêu. Chẳng lẽ lan truyền trên quãng đường dài trong suốt cả tỷ năm, vượt qua

trường hấp dẫn của không biết cơ man nào là các thiên hà, mà ánh sáng lại không thoát một chút năng lượng nào sao? Ánh sáng tương tác với trường hấp dẫn thì ai mà chẳng biết? Nhưng một khi đã tương tác thì năng lượng tất phải tiêu hao đi, cho dù là nhỏ, nhưng trên một quãng đường dài và thời gian lan truyền tới hàng triệu thậm chí hàng tỷ năm thì việc “tích tiểu thành đại” cũng là chuyện bình thường có gì là lạ? Điều này có khác gì việc trượt trên băng của vận động viên đầu? Ma sát tuy nhỏ, nhưng trên quãng đường dài sẽ thể hiện ra. Sự tổn hao năng lượng của ánh sáng khi lan truyền trong trường hấp dẫn các vị có đo được không? Căn cứ vào đâu lại bảo rằng nó nhỏ tới mức có thể bỏ qua?

Hỡi những ai đã trót tin vào những "thí nghiệm khát khe" thì hãy tỉnh lại đi, kéo "ăn phải quả lừa" rồi đây! **CHẲNG CÓ THỰC NGHIỆM NÀO HẾT!** chỉ có một “mớ” các suy diễn nhằm thoả mãn “khát vọng” cháy bỏng: chứng minh cho sự tồn tại của **CHÚA!!!**